

RESSÒ DE LA PARAULA

La malaltia, gràcia o desgràcia?

Per als qui estan bons, per a la societat del benestar, per a la joventut en general, la malaltia és un món normalment llunyà (tret, naturalment, d'aquells que per circumstàncies pròpies hi viuen a prop). Tanmateix, ningú no pot afirmar que «entén la vida», o que coneix el sentit de l'existència, o que viu plenament, si no és capaç de donar raó i viure el fet de la malaltia.

Es parla més de malalties que de malalts. La malaltia apareix en els mitjans informatius, sobretot, quan és ocasió d'anunciar un avanç tecnològic, signe del progrés i del poder humà. Dels malalts se'n parla quan s'aconsegueix fer més suportable la malaltia des del punt de vista psicològic o simplement pal·liar el dolor físic.

Però ens preguntem pel problema profund, personal i vital, que planteja la malaltia. La malaltia constitueix una contradicció al nostre desig natural de viure i ser feliços. En si, sempre és un mal, una desgràcia. No concebem un déu, ni un altre ésser humà, que desitgi expressament la malaltia. Sempre haurem de fer el possible per a assolir la curació.

El problema és que la malaltia física o psicològica, no només afecta un òrgan o els mecanismes psicològics, sinó que també fa emmalaltir l'esperit. I aquesta malaltia és la més greu. És la malaltia del qui es rebel·la, reacciona agressivament, cau en la negativitat abso-

luta i en la desconfiança, deixa de creure i estimar... ¿Hi ha antídote, hi ha vacunes contra aquesta malaltia?

En efecte, hi ha medicina i tractament, actual i preventiu. També vacunes.

Jesucrist va curar molts malalts, va donar pau, va predicar, va ressuscitar morts, però no ens donà receptes ni panacees. Ni tan sols va dir «soc el metge». Però es va presentar a si mateix dient: soc el pa, soc la llum, soc l'aigua, soc

la salut, és a dir, la salvació, el salvador, el Messies. Com si digués «soc la medicina i el metge». Perquè més que donar una sèrie de pautes de conducta, més que receptes, el que va pretendre fou establir una relació d'amor, de discipulat i seguiment de la seva persona, caminar amb Ell, fer la vida en relació constant entre amics, entre deixeble i mestre. Fer la vida amb Ell, passi el que passi, siguin quines siguin les vicissituds que ens ofereixi l'existència concreta.

Eventualment, per tant, es tracta de «ser malalt al costat seu». Llavors la malaltia-desgràcia es transforma, fins a arribar a ser, com diu sant Pau, un esdeveniment de gràcia (cf. *2Co* 12,7-10):

- No desapareixeran les llàgrimes, però sí el plor desesperat i buit.
- La malaltia serà ocasió d'acceptació humil de la realitat (veritat) personal, dels seus límits i dependències.
- Les contrarietats i sofriments menors de la vida es convertiran en vacunes que predisposen a afrontar sofriments majors; seran assajos d'amor generós.

El malalt amb (al costat de) Crist serà un temple, lloc i font, d'amor on Ell es reflecteix i s'ofereix. «Vaig estar malalt i em vau visitar» (*Mt* 25, 36).

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'experiència personal de la fe

El fragment evangèlic de Lluç que llegim avui subratlla la missió evangelitzadora de l'Església: «Jesús digué a Simó: No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes». I també avui llegim en la segona lectura com Pau resumeix la realització d'aquesta missió per l'anunci de la mort i la resurrecció salvadores de Jesús. L'anunci de l'Església intenta promoure la fe dels oients. Aquest binomi «missió-fe» no és un fet automàtic sinó que evoca el misteri de cada persona, tant del qui predica l'anunci com del qui el rep. Per una banda, la missió no és un simple encàrrec que es porta a la pràctica de manera quasi professional. Pere i els apòstols no van començar a realitzar la

missió de Jesús sinó després de la Pentecosta, és a dir, després de la seva il·luminació interior i adhesió plena al Senyor, obra de l'Esperit. I Pau ho va fer després de la seva conversió personal al Senyor Ressuscitat. Aquest és el desafiament constant de l'Església. La seva missió no es pot reduir a l'anunci professional d'una fórmula ben apresada, sinó que suposa una experiència personal de la llum de l'Evangeli per part dels predicadors. És el que l'evangelista Joan resumeix quan descriu el procés del «deixeble estimat» el dia de la resurrecció del Senyor, quan arriba al sepulcre i el troba buit: «Veïé i cregué» (*Jo* 20,8). I això subratlla en la primera carta: «Us anunciem allò que

hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans» (*1Jo* 1,1).

I és també aquest el pas personal dels qui escolten l'anunci de l'Església. El predicador només pot acompanyar fins a la porta de l'experiència interior personal de cadascú, com va fer Felip amb Natanael: «Vine i ho veuràs» (*Jo* 1,46). Després hi ha l'enorme misteri de la fe de cada persona, amb el seu procés interior, amb la seva manera d'assumir el que viu i el que li arriba de fora, en un misteri que només Déu pot jutjar.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

La enfermedad, ¿gracia o desgracia?

Para los sanos, para la sociedad del bienestar, para la juventud en general, la enfermedad es un mundo normalmente lejano (fuera, naturalmente, de aquellos que por circunstancias propias viven cerca de ella). Sin embargo, nadie puede afirmar que «entiende la vida», o que conoce el sentido de la existencia, o que vive plenamente, si no es capaz de dar razón y vivir el hecho de la enfermedad.

Se habla más de enfermedades que de enfermos. La enfermedad aparece en los medios informativos, sobre todo, cuando es ocasión de anunciar un avance tecnológico, signo del progreso y del poder humano. De los enfermos se habla cuando se consigue hacer más soportable la enfermedad desde el punto de vista psicológico o se logra paliar el dolor físico.

Pero nos preguntamos por el problema profundo, personal y vital, que plantea la enfermedad. La enfermedad constituye una contradicción a nuestro deseo natural de vivir y ser felices. En sí, siempre es un mal, una desgracia. No concebimos un dios, ni otro ser humano, que desee expresamente la enfermedad. Siempre tendremos que hacer lo posible para lograr la curación.

El problema está en que la enfermedad física o psicológica, no sólo afecta a un órgano o a los mecanismos psicológicos, sino que también hace enfermar el espíritu. Y esta enfermedad es la más grave. Es la enfermedad del que se rebela, reacciona agresivamente, cae en la negatividad absoluta y en la desconfianza, deja de creer y amar... ¿Hay antídoto, hay vacunas contra esta enfermedad?

En efecto, hay medicina y tratamiento, actual y preventivo. También vacunas.

Jesucristo curó muchos enfermos, dio pan, predicó, resucitó muertos, pero no vino a darnos recetas ni panaceas. Ni siquiera dijo «soy el médico». Pero se presentó a sí mismo diciendo: soy el pan, soy la luz, soy el agua, soy la salud, es decir, la salvación, el salvador, el Mesías. Como si dijera «soy la medicina y el médico». Porque más que dar una serie de pautas de conducta, más que recetas, lo que pretendió fue establecer una relación de amor, de discipulado y seguimiento de su persona, caminar con Él, hacer la vida en relación constante entre amigos, entre discípulo y maestro. Hacer la vida con Él, hagamos lo que hagamos, sean cuales sean las vicisitudes que nos depare la existencia concreta.

Eventualmente, por tanto, se trata de «ser enfermo junto a Él». Entonces la enfermedad-desgracia se ve transformada, hasta llegar a ser, como dice san Pablo, un acontecimiento de gracia (cf. 2Co 12,7-10):

- No desaparecerán las lágrimas, pero sí el llanto desesperado y vacío.
- La enfermedad será ocasión de aceptación humilde de la realidad (verdad) personal, de sus límites y dependencias.
- Las contrariedades y sufrimientos menores de la vida se convertirán en vacunas que predisponen a afrontar sufrimientos mayores; se rán ensayos de amor generoso.

El enfermo con (junto a) Cristo será un templo, lugar y fuente, de amor donde Él se refleja y se ofrece. «Estuve enfermo y vinisteis a verme» (Mt 25,36).

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Trobada arxiprestal de Montserrat

Diumenge 27 de gener es va celebrar aquesta trobada a la Parròquia de Crist Salvador de Martorell, amb la participació de fidels de les parròquies de l'arxiprestat, és a dir, d'Abrera, Castellví de Rosanes, Collbató, el Bruc, Esparreguera, Gelida, la Beguda Alta, Marganell, Martorell, Masquefa, Monistrol, Olesa, Sant Andreu de la Barca i Sant Esteve Sesrovires.

L'objectiu de la trobada era aprofundir el valor de la «comunió», que és un dels temes del Pla Pastoral d'aquest curs, i anar teixint vincles entre els fidels de les parròquies de l'Arxiprestat de Montserrat. Després de l'acollida, a les 10.30 h, es va començar amb una xerrada del bisbe Agustí Cortés, que va plantejar el tema de la comunió en l'àmbit de l'Església i, sobretot, de la parròquia. Després de l'exposició del bisbe Agustí, hi va haver un treball de

grups i, a continuació, un temps de diàleg amb el bisbe per plantejar-li preguntes sobre la comunió, la vida parroquial, el jovent... El clima de família eclesial va continuar durant el dinar de germanor i després, la trobada va acabar amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pels mossens de l'arxiprestat.

Traspàs de Mons. Jaume Traserra

A la matinada del divendres 25 de gener de 2019, festa de la conversió de Sant Pau, va arribar a la Casa del Pare el qui va ser bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra Cunillera, a l'edat de 84 anys confortat pels sagraments i la pregària.

La missa exequial va tenir lloc l'endemà, 26 de gener a les 16 h, a l'església de Sant Esteve de Granollers, d'on era fill i actualment hi residia. La celebració, concelebrada per nombrosos bisbes i preveres, va ser presidida pel bisbe de Solsona, Xavier Novell,

que fins al seu nomenament episcopal era secretari personal del bisbe Traserra. Multitud de fidels van voler acomiadar-se del bisbe Jaume omplint tota l'església en un ambient d'emoció i respecte envers el difunt.

El dia abans i el dissabte al matí, moltes persones, entre les quals també el bisbe Agustí, van passar per la capella ardent instal·lada en una capella lateral molt bonica, recentment restaurada, en la qual acabades les exèquies va ser sepultat el bisbe Traserra.

► **Reunió de vicaris de la Tarragonense.** El proper dijous 14 de febrer, al matí i fins després de dinar, són convocats a la Casa de l'Església, seu del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, els vicaris generals i vicaris episcopals de les diòcesis amb seu a Catalunya. Trobades similars ja se n'han realitzat en anys anteriors i volen ser un espai de coneixença i útil per compartir el treball que realitzen com a vicaris dels seus respectius bisbes, tant en aspectes més pràctics, derivats sovint de les legislacions vigents, com

altres afers pastorals, comuns i transversals de totes les diòcesis.

► **Jornada d'animadors: «Cridats a escoltar».** Dissabte 16 de febrer, de les 9 a les 16 h, Escola Sant Pau, Tarragona. Adreçada als catequistes, animadors i educadors d'adolescents i joves. S'articularà entorn aquests punts: la recepció del Sínode dels joves i la teoria i metodologia de l'acompanyament.

Més informació: santfeliujove@bisbatsantfeliu.cat

► **II Aplec de mestres i professors cristians.** Dissabte 16 de febrer, de les 9.30 a les 17 h. Centre Tarragonense del Seminari de Tarragona. Per segona vegada es realitza aquesta iniciativa organitzada per les delegacions d'Ensenyament de les diòcesis catalanes i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, sota el lema «Som testimonis!». Hi haurà precisament testimoniatges de docents, treball per grups, dinar, eucaristia i visita didàctica al Museu Bíblic de Tarragona. Per a més informació: www.escolacristiana.org

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

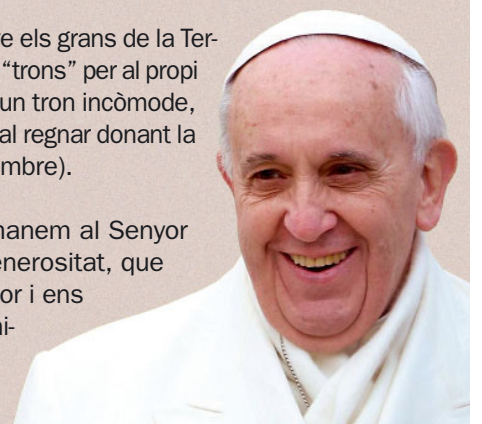

@Pontifex: «L'home i la dona porten en si mateixos la imatge de Déu i són objecte del seu amor infinit, sigui quina sigui la condició en la qual han estat cridats a l'existència» (23 de novembre).

@Pontifex: «Cap de nosaltres pot sobreviure sense misericòrdia, a tots ens cal el perdó» (24 de novembre).

@Pontifex: «Mentre els grans de la Terra es construeixen "trons" per al propi poder, Déu escull un tron incòmode, la creu, des del qual regnar donant la vida» (25 de novembre).

@Pontifex: «Demanam al Senyor la gràcia de la generositat, que ens eixampla el cor i ens porta a la magnanimitat» (26 de novembre).

«Cerca la justícia i només la justícia»

Aquest verset del Deuteronomi ha estat el lema de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2019. Els materials d'aquest any han estat preparats pels cristians d'Indonèsia, que han volgut fer patent les situacions d'injustícia i corrupció en la seva societat, aplegant-se «a l'ombra de la creu, suplicant, d'un costat, la gràcia per acabar amb la injustícia i, de l'altre, el perdó dels pecats, causa de les nostres divisions».

Entre les diverses celebracions ecumèniques realitzades a la diòcesi, referim a continuació algunes.

Vilafranca. Diumenge 20 de gener, a les 18 h, a l'església de Sant Francesc de la capital del Penedès, va tenir lloc una pregària ecumènica organitzada pel Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic. La pregària va comptar amb una trentena de participants catòlics i evangèlics de Vilafranca. Com a especificitat, els cants van ser de Taizé i va comptar amb la intervenció d'un jove explicant el seu

testimoni arran de la seva participació a la Trobada Europea de Taizé celebrada a Madrid les passades festes de Nadal.

Montserrat. Aquest any es van celebrar unes Vespres ecumèniques a la Basílica de Santa Maria de Montserrat, presidides pel P. Abat Josep Maria Soler. Van compartir aquesta pregària de Vespres, el P. José Santos, prevere de l'Església ortodoxa-patriarcat de Sèrbia; el Sr. Lluís Brull, evangèlic; i Mn. Xavier Artigas DP, delegat d'Ecumenisme del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, acompanyats pel P. Joan Maria Mayol, rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat. Tot seguit, l'Escolania de Montserrat va oferir uns cants del seu repertori, que van deixar un regust d'exquisida bellesa.

Sant Feliu de Llobregat. Divendres 25 de gener a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç, presidit pel Sr. Bisbe Agustí, es van aplegar ortodoxos, evangèlics i catòlics per pregar junts, en el darrer dia d'a-

questa Setmana, demanant el do, que algun dia sigui possible la plena comunió. Van assistir en aquesta trobada, el pastor Miquel García, de l'església evangèlica de Sant Feliu; el Sr. Joel Cortés, predicador laic i ex-president de la Comissió Permanent de l'Església Evangèlica Espanyola (IEE); el Sr. Lluís Brull, teòleg evangèlic, ex-pastor de l'església evangèlica de les Corts i coordinador del grup bíblic ecumènic de la parròquia de Sant Pere de Gavà; el P. José Santos, prevere de l'Església ortodoxa-patriarcat de Sèrbia; el Sr. Marian Gabriel Gadea, representant de l'Església ortodoxa-patriarcat de Romania; Mn. Joan Pere Pulido, secretari general i canceller; Mn. Xavier Artigas DP, delegat d'Ecumenisme del Bisbat de Sant Feliu; Mn. Josep Maria Gómez DP, secretari de la Delegació del Diaconat Permanent. Van tenir el goig d'escoltar, com cada any, els cants que la Coral Masquefa va fer en aquesta celebració, acabant amb unes estrofes de l'Himne Acatist a la Mare de Déu.

«La Família, bressol i referent de la nova humanitat»

La Setmana de la Família de les diòcesis amb seu a Catalunya tindrà lloc de l'1 al 10 de març, sota aquest lema.

Els delegats diocesans de pastoral familiar de les deu diòcesis es reuneixen regularment amb el bisbe Agustí, que és l'encarregat a la Tarraconense d'aquest àmbit, i a la reunió del passat 26 de gener a la Casa de l'Església, van compartir les diverses

iniciatives previstes a cada bisbat amb motiu de la Setmana de la Família.

També és un espai per tractar diversos temes de l'esfera familiar, com ara la missió educativa de la família, com a primer lloc de socialització i de transmissió de la fe.

Es va debatre, en aquest sentit, sobre la irrupció de les noves tecnologies i la seva influència en els infants

i adolescents, a través de telèfons, tablets i ordinadors, recordant una cita del papa Francesc a l'exhortació *Amoris Laetitia*: «La família (...) no ha d'evitar de preguntar-se qui són els qui s'ocupen de donar-los diversió i entreteniment, qui entren a les seves habitacions a través de les pantalles, a qui els lliuren perquè els guïïn en el seu temps lliure» (*Amoris Laetitia* 260).

AGENDA

Reunió dels bisbes de la Tarraconense. Els bisbes de les deu diòcesis amb seu a Catalunya es reuniran els dies 11 i 12 de febrer, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada, de Tiana.

Recés de meditació i reflexió «Aixeca't». Dissabte 16 de febrer, de 10.30 a 13.30 h. Amb el títol «La llavor que dona fruit». Al Monestir de la Mare de Déu del Carme. Monges Carmelites de Vilafranca del Penedès. No cal avisar, només ser puntuals per començar a les 10.30 h. Per a més informació: Mn. Valentí Alonso (tel. 938 980 051).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Arnià, abat benedictí.

12. ■ Dimarts [Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13]. ■ **Sant Feliu de Llobregat:** santa Eulàlia, vg. i mr., també patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

13. ■ Dimecres [Gn 2,4b-9.15-17 / Sl 103 / Mc 7,14-23]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa

(romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. □ Dijous [Fets 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prevere romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Divendres [Gn 3,1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, verge; sant Claudi de la Colombière (†1682), prevere jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prevere trinitari.

16. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10]. Sant Onèsim, bisbe; santa Julià, vg. i mr.; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càcia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Josep Allamano, prev.; sant Pere de Castelnau, monjo cistercenc i mr.; beat Nicolau Pàglia, prev.

17. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Jr 17,5-8 / Sl 1 / 1Co 15,12.16-20 / Lc 6,17.20-26]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fundadors dels Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

Diumenge V de durant l'any (C)

COMENTARI

Cridats a ser apòstols

Una de les primeres tasques de Jesús va ser rodejar-se d'un grup de companys que compartissin amb ell la missió i fossin després els continuadors de la seva obra.

Veiem a l'evangeli la crida de Simó (de Pere). Abans hi ha la pesca extraordinària. Jesús li diu: *Caleu les xarxes per pescar*. Però ell pescador expert no ho veu clar: *Mestre, ens hem escarrasat tota la nit i no hem pescat res*. Però confia en el Mestre: *Ja que vós ho dieu calaré les xarxes*. El resultat supera en molt les seves expectatives: *Agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven*. El resultat deixa tan espantat Pere que li diu a Jesús: *Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador*. Sent la seva indignitat. El mateix passa a Jaume i Joan. Però a tots ells els diu Jesús: *No tinguis por: seràs pescador d'homes*. I l'evangeli acaba dient: *Ho deixaren tot i se n'anaren amb ell*. Ser pescadors d'homes vol dir és fer-se deixebles i predicadors del Regne de Jesús, atansar i fer que els homes entrin en el Regne de Déu. Aquesta és la tasca de tot apòstol.

La primera lectura ens porta la crida del profeta Isaïes. També se sent pecador: *Ai de mi, no podré parlar! Soc un home de llavis impurs*. Però Déu mateix el purifica: *Un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Això ha tocat els llavis; ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat*. Llavors el mateix profeta s'ofereix a ser el portador del missatge de Déu: *Aquí em teniu: envieu-m'hi*.

Sant Pau ens recorda la Bona Nova de la nostra fe: *Crist va morir pels nostres pecats, va ser sepultat i el tercer dia ressuscità. Per ella obtenim la salvació*. Ser cristià vol dir creure i viure d'acord amb aquesta Bona Nova. Tots som cridats per Déu a ser apòstols, a fer arribar a tothom aquest «Evangeli», aquesta Bona Nova perquè tothom pugui entrar en el Regne de Déu i ser salvat. Conscients de la nostra indignitat però conscients també que és Déu mateix qui ens hi envia.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plec del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

► Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11) (Versió abreujada)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu.

Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant. Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrasat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.»

Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.»

Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

► Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Junto a él estaban los serafines, y se gritaban uno a otro diciendo: «Santo, santo, santo es el Señor del universo, llena está la tierra de su gloria!» Temblaban las jambas y los umbrales al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de gente de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey, Señor del universo». Uno de los seres de fuego voló hacia mí con un ascua en la mano, que había tomado del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Al tocar esto tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién enviaré? ¿Y quién irá por nosotros?». Contesté: «Aquí estoy, mándame».

► Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,1-11) (Versión abreviada)

Hermanos:

Yo os transmití en primer lugar, lo que también yo recibí: que Cristo murió por nuestros pecados según las Escrituras; y que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; y que se apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales vive todavía, otros han muerto; después se apareció a Santiago, más tarde a todos los apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí. Pues bien; tanto yo como ellos predicamos así, y así lo creísteis vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba en torno a Jesús para oír la palabra de Dios. Estando él de pie junto al lago de Genesaret, vio dos barcas que estaban en la orilla; los pescadores, que habían desembarcado, estaban lavando las redes. Subiendo a una de las barca, que era la de Simón, le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente. Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad vuestras redes para la pesca». Respondió Simón y dijo: «Maestro, hemos estado bregando toda la noche y no hemos recogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada tan grande de peces que las redes comenzaban a reventarse. Entonces hicieron señas a los compañeros, que estaban en la otra barca para que vinieran a echarles una mano. Vinieron y llenaron las dos barcas, hasta el punto de que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se echó a los pies de Jesús diciendo: «Señor, apártate de mí, que soy un hombre pecador». Y es que el estupor se había apoderado de él y de los que estaban con él, por la redada de peces que habían recogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeo, que eran compañeros de Simón. Y Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres». Entonces sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.